

وظایف عملی ما در برابر قرآن کریم - علی نقی خدایاری

علمی - پژوهشی

فصلنامه تخصصی مطالعات قرآن و حدیث سفینه

سال هفدهم، شماره ۶۸ «ویژه قرآن و حدیث»، پاییز ۱۳۹۹، ص ۶۱-۷۸

وظایف عملی ما در برابر قرآن کریم

علی نقی خدایاری*

چکیده: نگارنده چهار وظیفه عملی ما در برابر قرآن را توضیح می‌دهد: تبعیت و پیروی کردن، کتمان نکردن معارف و حقایق قرآن، تکریم و بزرگداشت قرآن کریم، استغنا با قرآن و هدایت قرآنی، ذیل آن: ترک هم‌نشینی با مسخره‌کنندگان آیات الهی، عدم معامله قرآن با چیز دیگر، تکریم اهل قرآن.

کلیدواژه‌ها: قرآن کریم؛ وظایف عملی در برابر قرآن؛ تبعیت از قرآن؛ هدایت قرآن؛ تکریم اهل قرآن.

*.استادیار جامعة المصطفیٰ العالمية alikhodayari110@yahoo.com

قرآن، این خوان احسان الهی که پیش روی ما گشوده است، موهبتی والا از سوی خدایمان برای هدایت آدمیان است. طبعاً این نعمت بی‌مانند، شکری در خور خود می‌طلبد که در قالب وظایف فراوانی جلوه می‌کند. پیش از این در مقاله «وظایف قلبی ما در برابر قرآن کریم» (سفینه، شماره ۶۷، تابستان ۱۳۹۹، ص ۱۶۶-۱۸۹) بخشی از وظایف ما در برابر قرآن مرور شد و اینک در این گفتار، به بایسته‌های عملی در این زمینه می‌پردازیم.

وظیفه تکریم مصادیق علمی و عملی فراوان دارد. از ایمان، تدبیر، فهم، عمل کردن و خواندن تا احترام به مصحف و نوشته‌های قرآن کریم و چگونگی نگه‌داری آن و دفاع از معارف قرآن و جدایی نینداختن میان قرآن و عترت می‌توان به عنوان موارد و مصادیق تکریم قرآن یاد کرد.

در عین حال در برخی از متون دینی موارد مهمی به طور خاص مطرح شده که در اینجا به اجمال ارائه می‌شود.

۱. تبعیت و پیروی کردن

دومین حق قرآن کریم، با عنایت به متن قرآن، وجوب تبعیت از تعالیم و معارف الهی این کتاب نورانی است. این وظیفه مهم در آیات متعدد مطرح شده است: «وَ هَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَ اتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ» (انعام، ۱۵۵)؛ این کتابی است مبارک. آن را نازل کرده‌ایم. پس، از آن پیروی کنید و پرهیزگار باشید، باشد که مورد رحمت قرار گیرید.

اتَّبِعُوا مَا أُتِّرِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ (اعراف، ۳)؛ آنچه را از جانب پروردگارتان به سوی شما فرو فرستاده شده است، پیروی کنید و جز او از معبودان

[دیگر] پیروی مکنید.

تبعیت به معنای پشت سر کسی یا چیزی رفتن و پیروی کردن از اوست. (صحاح اللغة، ج ۳ ص ۱۱۹۰، المفردات، ص ۷۲) برخی مفسران هماهنگ شدن در گفتار و کردار با متبوع را مؤلفه معنایی تبعیت ذکر کرده‌اند. (التبیان ج ۲ ص ۶۶، مجمع البیان، ج ۱ ص ۴۶۳)

مفهوم پیروی در زمینه‌های چندی در قرآن به کار رفته است. مانند پیروی از هدایت الهی، صراط مستقیم، پیامبران، حضرت رسول، قرآن و در نقطه مقابل پیروی از شیطان، طاغوت‌ها و هوای نفس؛ با توجه به گستره مفهوم پیروی و اطلاق دستور پیروی از قرآن، این تکلیف همه ساحتهای وجودی انسان را در برگیرد. انسان مؤمن به قرآن باید در اندیشه و باور و رفتار و گفتار تابع قرآن باشد. ضرورت پیروی از قرآن برخاسته از حقیقت نور و روشنگر بودن و اوصاف هدایت و حکمت و برهان و خطاناپذیری آن است. پیروی از قرآن پیروی از علم و حکمت و برهان است.

تبعیت از قرآن کریم پیروی از حضرت رسول^ص هم هست. هم از آن رو که «وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ» (نجم ۳ و ۴) و هم از آن رو که خود پیرو وحی است. پیامبر بی واسطه تابع وحی است و ما با واسطه آن حضرت: «وَاتَّبَعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا» (احزاب ۲؛ رک یونس ۱۰۹) از هر چه از پروردگارت به تو وحی می‌شود پیروی کن. زیرا خدا بدانچه می‌کنید آگاه است.

نتیجه پیروی از قرآن رستگاری است: «فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنْزِلَ مَعَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ» (اعراف، ۱۵۷) پس کسانی که به او ایمان آوردند و بزرگش داشتند و یاریش کردند و نوری را که با او نازل شده است پیروی کردند، آنان همان رستگارانند.

۲. کتمان نکردن معارف و حقایق قرآن

یکی از تکالیف سنگین علمی که برای عالمان به معارف قرآن مطرح است، پرهیز

از کتمان حقایق و معارف الهی قرآن کریم است. این ضرورت در آیات متعددی مورد تأکید قرار گرفته است.

«وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبَيَّسَ مَا يَشْتَرُونَ» (آل عمران، ۱۸۷)

و [یاد کن] هنگامی را که خداوند از کسانی که به آنان کتاب داده شده، پیمان گرفت که حتماً باید آن را برای مردم بیان نمایند و کتمانش نکنید. پس، آن را پشت سر خود انداختند و در برابر آن، بهایی ناچیز به دست آوردند، و چه بد معامله‌ای کردند.

مفسران یاد آور شده‌اند که مصداق بارز آیه آن عالمان و بزرگان اهل کتاب هستند که برای رسیدن به اهداف و مطامع دنیوی نبوت رسول اسلام را کتمان کردند. (ر.ک. التبیان، ج ۳ ص ۷۴، زیادة التفاسیر، ج ۱ ص ۶۱۴؛ مفاتیح الغیب، ج ۹ ص ۱۳۰)

امین الاسلام طبرسی بر آن است که این آیه و آیات مشابه بر وجوب آشکار کردن حق و حرمت پوشاندن آن دلالت دارد و بیان دین و احکام و فتاوی و شهادات و امور دیگری که ویژه علما است، داخل در این حکم است. آنگاه به این کلام امیرمؤمنان^۷ استناد کرده است: «ما أخذ الله على أهل الجهل أن يتعلموا حتى أخذ على أهل العلم أن يعلموا». خداوند پیش از آن که از جاهلان برای فراگیری پیمان گرفته باشد، از اهل علم پیمان تعلیم گرفته است. (مجمع البیان ج ۲ ص ۴۶۷)

انگیزه‌های حق‌پوشی می‌تواند، اهداف نادرستی مانند منفعت طلبی، بخل و خوشایند ستمکاران باشد. (زیادة التفاسیر، ج ۱، ص ۶۱۴)

روشهای کتمان حق هم متفاوت است اعم از بازگو نکردن با سکوت یا تأویل و توجیه و تحریف لفظی یا معنوی حقایق به گونه‌ای که حقیقت به شکل صحیح بیان نشود و پوشیده بماند.

«إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ. أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَى وَالْعَذَابِ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ» (بقره، ۱۷۴-۱۷۵)

کسانی که آنچه را خداوند از کتاب نازل کرده، پنهان می‌دارند و بدان بهای ناچیزی به دست می‌آورند، آنان جز آتش در شکمهای خویش فرو نبرند. و خدا روز قیامت با ایشان سخن نخواهد گفت، و پاکشان نخواهد کرد، و عذابی دردناک خواهند داشت. آنان همان کسانی هستند که گمراهی را به [بهای] هدایت، و عذاب را به [ازای] آمرزش خریدند، پس به راستی چه اندازه باید بر آتش شکیا باشند!

نویسنده تفسیر مناهج البیان، با ذاتی و تکوینی دانستن پیمان مورد نظر در این آیه، بر آن رفته‌اند که علم امانت الهی است از این روی خیانت در آن روا نیست. آشکار کردن آن یاری حق و اهل حق و اولیای الهی است و ترک اظهار پایمال کردن حق و اهل حق است. بر همین اساس آیه در تمامی زمان‌ها و مکان‌ها جاری است و شامل تعلیم به افراد جاهل هم می‌شود. البته اظهار حق و ابطال باطل نیازمند دو ملاحظه است یکی قرار ندادن علم و حکمت در غیر محل خود که ظلم به علم است و دومی دریغ نکردن دانش از افراد حق جو که ستم به ایشان است. (مناهج البیان، ج ۲ ص ۵۴؛ الکافی ج ۱ ص ۴۲) چنان که در کلام حکمت‌آمیز حضرت عیسی ۷ آمده است: «یا بنی اسرائیل لا تَحْدِثُوا الْجَهَالَ بِالْحُكْمَةِ فَتَظْلِمُوها، و لا تَمْنَعُوها أَهْلها فَتَظْلِمُوهم».

در آیه‌ای کتمان کنندگان بینات و هدایتی که از جانب خدا نازل شده، مشمول نفرین خدا و دیگر نفرین‌کنندگان معرفی شده‌اند:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَ الْهُدَى مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَ يَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ (بقره، ۱۵۹)؛ کسانی که نشانه‌های روشن، و رهنمودی را که فرو فرستاده‌ایم، بعد از آنکه آن را برای مردم در کتاب توضیح داده‌ایم، نهفته

می‌دارند، آنان را خدا لعنت می‌کند، و لعنت‌کنندگان لعنتشان می‌کنند.

در روایات ذیل این آیه، افزون بر اهل کتاب، کتمان‌کنندگان امامت اهل بیت: به عنوان مصداق بارز آیه معرفی شده‌اند. (ر.ک. تفسیر العیاشی، ج ۱ ص ۷۱ - ۷۳)

گفتنی است که ناروایی پوشاندن علم و کتمان حقیقت، مطلق نیست. عالمان شیعه با ملاحظه مجموعه آیات و روایات ناظر به این موضوع و تحلیل مسأله تقیه و اصول تعلیم و تربیت مانند در نظر گرفتن سطح آموزه‌ها و شرایط اجتماعی موجود و درجه فهم و ایمان مخاطب و متعلم شرایط این مسأله بیان کرده‌اند. (برای آیات و روایات این بحث ر.ک. بحارالانوار، ج ۲ ص ۶۴ باب «النهی عن کتمان العلم و الحیانه و جواز الکتمان عن غیر اهل»)

نویسنده اطیب البیان در این باره نوشته است: «کتمان بسا واجب و یا مستحب» است و آن کتمان سرّ است که بحسب موارد آن واجب یا مستحب می‌گردد مانند کتمان سرّ برادران دینی و کتمان سرّ ائمه اطهار: و تقیه، و اخبار در مدح آن بسیار وارد شده و اذاعه و فاش نمودن سرّ که ضد کتمان است بسیار مذموم و بسا موجب قتل نفوس و افساد بین مسلمانان و بسا موجب قتل امام ۷ می‌گردد» (اطیب البیان، ج ۲ ص ۲۶۶)

وی سپس به دو حدیث در این باره استناد کرده از جمله به حدیث زیر از امام صادق ۷ که در آن کتمان سر اهل بیت جهاد در راه خدا شمرده شده است:

امام صادق ۷: نَفْسُ الْمَهْمُومِ لَنَا الْمُعْتَمِدُ لِظُلْمِنَا تَسْبِيحُ وَهُمُّ لَأَمْرِنَا عِبَادَةُ وَكُتْمَانُهُ لِسِرِّنَا جِهَادٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. (الكافی ج ۲ ص ۲۲۶)

وی ضرورت اظهار و نبود شرایط تقیه را دو شرط لازم برای حرمت کتمان دانسته است: «و کتمان بسا حرام و کبیره بلکه موجب کفر و خلود در عذاب می‌گردد و آن کتمان علم است در جایی که اظهار آن واجب باشد و مورد تقیه هم نباشد چنانچه از حضرت عسکری ۷ از حضرت امیر المؤمنین ۷ از رسول خدا ۶ روایت کرده که فرمود: «من سئل عن علم فکتمه حیث یجب اظهاره و نزول عنه التقیه جاء

يوم القيمة ملجما بلجام النار.» (الكافي ج ٢ ص ٢٢٦)

شهید ثانی قدس سره الشریف وجوب اظهار علم را به دو شرط مشروط کرده است. نخست نبود خطر برای معلم و بیان کننده حقیقت؛ دوم نبود ضرر برای هیچ یک از مسلمانان؛ وی درباره مکتوم ماندن علم در شرایط دشوار به حدیث زیر استناد کرده است. (منیة المرید، ص ١٨٧ و ١٨٨)

«عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سُلَيْمَانَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ وَعِنْدَهُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْبَصْرَةِ يَقُولُ لَهُ عُثْمَانُ الْأَعْمَى وَهُوَ يَقُولُ إِنَّ الْحَسَنَ الْبَصْرِيَّ يَزْعُمُ أَنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْعِلْمَ يُؤْذِي رِيحَ بُطُونِهِمْ أَهْلَ النَّارِ فَقَالَ أَبُو جَعْفَرٍ ٧ فَهَلْكَ إِذَنْ مُؤْمِنُ آلِ فِرْعَوْنَ مَا زَالَ الْعِلْمُ مَكْتُومًا مُنْذُ بَعَثَ اللَّهُ نُوحًا ٧ فَلْيَنْدَهِبِ الْحَسَنُ يَمِينًا وَشِمَالًا فَوَاللَّهِ مَا يُوجَدُ الْعِلْمُ إِلَّا هَاهُنَا»^١ عبد الله بن سليمان گوید مردی از اهل بصره که نامش عثمان نابینا بود به امام باقر ٧ عرض کرد: حسن بصری می‌پندارد کسانی که علم را کتمان کنند بوی شکمشان اهل دوزخ را اذیت کند. امام فرمود: بنا بر این مؤمن آل فرعون هلاک شده است! (در صورتی که قرآن او را به کتمان ایمان می‌ستاید) از زمان بعثت نوح ٧ علم پنهان بوده است. حسن بصری راست برود، چپ برود (به هر سمتی که خواهد برود). به خدا علم جز در اینجا (اهل بیت) یافت نمی‌شود (برای توضیحی درباره این حدیث و گونه علم مکتوم، رک. الوافی، ج ١ ص ٢٢٥)

ملاصالح مازندرانی در شرح این حدیث عوامل مکتوم ماندن علم را این گونه برشمرده است: ١. نبود مصلحت در آشکار کردن؛ ٢. نبود استعداد برای فهم آن ٣. شدت تقیه و کثرت دشمن و گسترده بودن انکار و آزار. (شرح الاصول الکافی، ج ٢ ص ٢٠٩)

ضرورت کتمان نکردن در زمان پدید آمدن بدعت بیشتر است. چنان که از حضرت رسول ٦ روایت شده است: «إِذَا ظَهَرَتِ الْبِدْعَةُ فِي أُمَّتِي فَلْيُظْهِرِ الْعَالَمُ عِلْمَهُ فَإِنْ لَمْ

١. الکافی ج ١.

صاحب تفسیر نفحات الرحمن نیز ضمن تصریح به این که مطلق کتمان حرام نیست، شرایط لازم برای اظهار علم را این گونه بیان کرده است: ۱. امین بودن و حافظ بودن طالب علم ۲. فقدان ضرر برای گوینده یا مخاطب ۳. علم ضروری و مورد نیاز در حوزه عقیده و عمل؛ (کتمان دانش غیرضروری بلامانع است). (ر.ک. نفحات الرحمن، ج ۱، ص ۳۷۲ و ۳۷۳)

۳. تکریم و بزرگداشت قرآن کریم

یکی از حقوق بزرگ قرآن کریم بر همه مؤمنان، ضرورت گرامی داشت و بزرگداشت کتاب الهی است. تکریم و تعظیم قرآن اهمیت بسیاری دارد و موجب خشنودی خدا و تکریم فرد توسط خدای سبحان می‌شود. در روایتی امام صادق^۷ بیان کرده‌اند که در روز رستاخیز قرآن کریم به زیباترین شکل مجسم می‌شود که باعث شگفتی مؤمنان، شهیدان و پیامبران و فرشتگان می‌گردد. آنگاه خدای متعال خطاب به قرآن می‌فرماید: «...فَيَقُولُ الْجَبَّارُ وَعِزِّي وَجَلَالِي وَارْتِفَاعِ مَكَائِي لِأَكْرَمَ الْيَوْمِ مَنْ أَكْرَمَكَ وَلَأُهِينَنَّ مَنْ أَهَانَكَ» (الکافی ج ۲ ص ۶۰۲)؛ به سرافرازی و شکوه خودم و به بلندی جایگاهم سوگند که امروز گرامی می‌دارم آن را که تو را گرامی داشته است. و خوار و خفیف می‌کنم هر کس که تو را سبک شمرده است.

بنا به فرمایش نبوی، از آنجا که قرآن از تمام ماسوی برتر است، تکریم قرآن، تکریم خدا و عدم تکریم آن سبک شمردن حرمت الهی است. آن حضرت می‌فرماید: «القرآن افضل کلّ شيء دون الله؛ فمن قرّر القرآن، فقد قرّر الله، و من لم يوقّر القرآن، فقد استخفّ بحرمة الله» (معارج الیقین فی أصول الدین، ص ۱۱۵)؛ قرآن از همه چیز، جز خدا، برتر است، پس هر که قرآن را پاس دارد خدا را پاس داشته است، و هر که قرآن را پاس ندارد، احترام خدا را سبک شمرده است».

۴. استغنا با قرآن و هدایت قرآنی

از مصادیق مهم بزرگداشت قرآن کریم، بی‌نیازی ورزیدن با دانش و هدایت و حکمت قرآنی از دانشها، شناختها، مکاتب فلسفی و عرفانی و اندیشه‌های بشری دیگر است. به راستی کسی که قرآن دارد چه ندارد؟ و آن کس که قرآن ندارد، چه چیزی دارد؟ به بیان حضرت رسول^۶، قرآن منبع سرشار و غنی است که پس از آن فقری نیست و بدون آن توانگری نه. القرآن غنی لا غنی دونه ولا فقر بعده. (معارج البقین فی أصول الدین، ص ۱۱۴)

بر همین اساس حامل دانش قرآن باید خود را دارای برترین موهبت الهی بشمارد که هیچ نعمت معنوی یا مادی با آن قیاس‌پذیر نیست. پیامبر اعظم^۶ چه نیکو فرمودند: «مَنْ أَعْطَاهُ اللَّهُ الْقُرْآنَ فَرَأَى أَنَّ رَجُلًا أُعْطِيَ أَفْضَلَ مِمَّا أُعْطِيَ فَقَدْ صَعَّرَ عَظِيمًا وَعَظَّمَ صَغِيرًا» (الکافی، ج ۲ ص ۶۰۵ معانی الأخبار، ص ۱۹۰)؛ هر کس خدا قرآن به او عطا کند، و چنان تصور کند که به کسی چیزی برتر از آن عطا شده است، بی‌گمان بزرگی را کوچک و کوچکی را شمرده است.

قرآن، حکیم و حکمت است و حکمت به تعبیر قرآن، خیر کثیر است: يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ، وَ مَنْ يُؤْتِ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا، وَ مَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ؛ (بقره، ۲۶۹) (خدا) به هر که خواهد حکمت می‌بخشد، و هر که حکمت به او بخشیده شود خیر فراوان به او بخشیده شده است، و پند نگیرند جز خردمندان؛

بر این پایه اندک و ناچیز شمردن هدایت و حکمت قرآنی، ستم، ناسپاسی و نابخردی است.

گفتمنی است که بسیاری از عالمان شیعه، مراد از تغنی در حدیث نبوی «لیس منا من لم يتغن بالقرآن» را به قرینه نکوهش شدید تغنی نکردن و مدلول روایات همسان

در ضرورت بی‌نیازی با قرآن، به معنای استغنا گرفته‌اند نه غناء به معنای ترجیع صوت و قرائت قرآن با صدای نیکو. (برای نمونه رک. معانی الأخبار ص ۲۷۹، المجازات النبویه؛ ص ۲۲۱، الفوائد الطوسیه ص ۹۵، جواهر الکلام ج ۴۱ ص ۴۹) در این صورت معنای حدیث این گونه خواهد بود: از ما نیست کسی که با قرآن بی‌نیازی نورزد.

نیاز به گفتن ندارد که مراد از بی‌نیازی ورزیدن با قرآن، به هیچ روی قرآن بسندگی به معنای حصر منابع معرفت و هدایت در قرآن کریم و نفی دیگر منابع معرفت مانند سنت و حدیث معصومین و دلیل عقل که خود قرآن به عنوان منبع معتبر معرفت معرفی کرده، نیست. عالم بزرگ، سید مرتضی پس از تحلیل وجوه معنایی حدیث تصریح می‌کند که رجوع به سنت و دیگر ادله معتبر به معنای تعدی و فراتر رفتن از قرآن نیست. زیرا قرآن بر پیروی از آنها دلالت دارد. بیان وی این است: «اگر گفته شود که آیا ما فراتر از قرآن به سنت و اجماع و دیگر ادله شرعی رجوع نمی‌کنیم؟ پس چگونه تعدی و فراتر از قرآن رفتن برای ما ممنوع است؟ گوئیم این امور تعدی از قرآن نیست. زیرا قرآن بر وجوب پیروی از سنت و دیگر ادله شرعی دلالت دارد. پس هر کس به اینها در (استنباط) احکام تکیه کند، از قرآن تجاوز و تعدی نکرده است». (امالی الشریف المرتضی، ج ۱ ص ۲۷)

۴-۱. ترک هم‌نشینی با مسخره‌کنندگان آیات الهی

در برخی آیات قرآن از این مسأله سخن رفته که انسان مؤمن هرگاه مشاهده کرد که شماری از مخالفان و منافقان درباره آیات قرآن کریم از روی سرگرمی یا به قصد استهزاء و انکار و تخطئه به گفتگو می‌پردازند باید از هم‌نشینی با آنان پرهیز کند تا به سخنان دیگری پردازند.

«وَ إِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يُخَوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَتَعَدَّ بِعَدِّ الدَّكْرِى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ. وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ»

وَلَكِنْ ذَكَّرُوا لَهُمْ يَتَّقُونَ» (انعام، ۶۸-۶۹) و چون ببینی کسانی [به قصد تخطئه] در آیات ما فرو می‌روند از ایشان روی برتاب، تا در سخنی غیر از آن درآیند و اگر شیطان تو را [در این باره] به فراموشی انداخت، پس از توجه، [دیگر] با قوم ستمکار منشین. کسانی که پرهیزگاری پیشه کرده‌اند به گناه کافران بازخواست نخواهند شد، ولی باید آنان را پند دهند. باشد که پرهیزگار شوند.

مفسران در شأن نزول آیه گفته‌اند که مشرکان از روی سرگرمی به سخن گفتن درباره قرآن مشغول می‌شدند و آیات الهی را به سخره می‌گرفتند. خدای متعال با نزول این آیه مسلمانان را از هم‌نشینی با آنان نهی کرد. پس از هجرت مسلمانان به مدینه، منافقان با یهود مجالست می‌کردند و به استهزاء آیات خدا می‌پرداختند. آیه زیر نازل شد: (ر.ک. زبدة التفاسیر، ج ۲ ص ۱۷۵ و ۱۷۶، مسالک الأفهام إلى آیات الأحكام ج ۲ ص ۳۹۳-۳۹۶) وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَفْعَدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلُهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا (نساء، ۱۴۰) و از این پیش، در این کتاب بر شما نازل کرده‌ایم که چون شنیدید کسانی آیات خدا را انکار می‌کنند و آن را به ریشخند می‌گیرند با آنان منشینید تا آن گاه که به سخنی دیگر پردازند. و گر نه شما نیز همانند آنها خواهید بود. و خدا همه منافقان و کافران را در جهنم گرد می‌آورد.

مفسران احکام شرعی متعددی از این آیات در تعامل با اهل کفر و فسق استفاده کرده‌اند. شیخ طوسی در این باره می‌گوید: در این آیه خدای متعال مؤمنان را آگاه کرده که منافقان کتاب خدا یعنی قرآن را به استهزاء گرفته‌اند و به آنان امر کرده است که با آنان ننشینند تا این که به سخنی غیر از قرآن پردازند. سپس فرمود اگر با آنان در خوض و استهزاء به کتاب خدا هم‌نشینی کنید شما هم مانند ایشان هستید. حکم به این که هم‌نشینان مومن همانند منافقان هستند در صورتی است

که به کار آنان راضی باشند و با داشتن قدرت و امکان، نهی از منکر نکنند. و اظهار ناخوشنودی ننمایند. پس آنان هرگاه راضی به کفر باشند کافر هستند زیرا خشنودی به کفر، کفر است. این آیه دلالت دارد بر وجوب انکار منکر در صورت داشتن قدرت بر آن و نبود عذر؛ و این که هر کس با داشتن توانایی آن را ترک کند خطا کار و گناهکار خواهد بود و هم چنین دلالت دارد که همنشینی با اهل فسق و بدعتگزاران (در دین) از هر گونه‌ای که باشند، جایز نیست. (التبیان فی تفسیر القرآن، ج ۳ ص ۳۶۲ و ر.ک. مجمع البیان، ج ۳ ص ۲۱۸) نویسنده مسالک الافهام هم بر آن است که مراد آیه نهی مؤمنان از هم نشینی با معاندین استهزاء کننده در هنگام اظهار عناد و کفر و استهزاء به آیات الهی است. (مسالک الافهام إلى آیات الأحكام، ج ۲ ص ۳۹۳ - ۳۹۴)

گفتنی است که در تحلیل فقره «حتی یخوضوا فی حدیث غیره» دو دیدگاه هست: برخی آن را غایت حرمت گرفته‌اند و برخی علت حرمت؛ بنابر فرض نخست معنای آیه چنین خواهد بود که با فاسقان و کافران هم‌نشینی نکنید تا زمانی که از این کار دست بکشند. یعنی پس از آن منعی ندارد. در دیدگاه دوم معنا این گونه می‌شود که با فاسقان و کافران هم‌نشینی نکنید تا با ترک هم‌نشینی شما از این کار دست بکشند. هم چنین مفسران در تفسیر عبارت «إِنَّكُمْ إِذَا مَثَلْتُمْ» بر این نکته تصریح کرده‌اند که در این گونه هم‌نشینی دو گناه متصور است و بنا براین دو گونه همسانی میان مسلمانان با استهزاگران آیات الهی پدید می‌آید. اگر شخص مسلمان، و با قدرت بر ترک جلسه و هم‌نشینی نکردن به حضور خود ادامه دهد و به عمل آنان راضی نباشد، در گناه همانند آنان خواهد بود. و اگر به رفتار کافران راضی باشد، در کفر همسان آنان خواهد بود. (زبدۃ التفاسیر، ج ۲ ص ۱۷۵ و ۱۷۶ التفسیر الأصفی ج ۱ ص ۲۴۷؛ ر.ک. زبدۃ البیان فی أحكام القرآن، ص ۳۳۸ - ۳۴۱)

حرمت هم‌نشینی به دلیل شنیدن استهزاء آیات است حتی در مواردی حضور

مؤمنان در جلسه مخالفان ممکن است خود زمینه‌ساز تداوم یا تشدید عمل زشت مخالفان باشد که در این صورت نهی مؤکدتر و الزامی‌تر خواهد بود.

محقق اردبیلی که این آیات را در کتاب امر به معروف و نهی از منکر از تفسیر آیات الاحکام خود مورد بررسی قرار داده، در تحلیل فقره «حتی یخوضوا فی حدیث غیره» دو دیدگاه مطرح کرده است. برخی این جمله را غایت حرمت گرفته‌اند و برخی علت حرمت؛ بنابر فرض نخست معنای آیه چنین خواهد بود که با فاسقان و کافران هم‌نشینی نکنید تا زمانی که از این کار دست بکشند. یعنی پس از آن منعی ندارد. در دیدگاه دوم معنا این گونه می‌شود که با فاسقان و کافران هم‌نشینی نکنید تا با ترک هم‌نشینی شما از این کار دست بکشند. ظاهراً نویسنده به دیدگاه دوم بیشتر گرایش دارد. (ر.ک. زبدة البیان فی احکام القرآن، ص ۳۳۸-۳۴۱)

در روایاتی که ذیل آیه مطرح شده مطالب ارزشمندی آمده است. (برای مجموعه روایات مرتبط ر.ک. وسائل الشیعة، ج ۱۶ ص ۲۵۹، باب تحریم المجالسة لأهل المعاصی وأهل البدع) امام محمد باقر ۷ در تفسیر آیه «و إذا رأیت الذین یخوضون فی آیاتنا» فرمودند: (مراد) سخن گفتن درباره خدا (در حوزه‌ای که ممنوع است) و جدال درباره قرآن است. (تفسیر العیاشی، ج ۱ ص ۳۶۲) مقصود حدیث آن است که از این دو گروه باید روی برتافت.

در روایت بلندی که وظایف اعضای بدن در آن تبیین شده درباره امور واجب بر گوش آمده است: «(خدای متعال) بر گوش واجب کرد که از گوش دادن به آن چه خدا حرام کرده، بپرهیزد و از آنچه بر آن حلال نیست، روی برگرداند از اموری که خدای عز و جل از آنها نهی کرده است. و گوش دادن به آنچه مایه خشم خدای عز و جل می‌گردد. خدا در این باره فرموده است: «و پیش از این، در این کتاب بر شما نازل کرده‌ایم که چون شنیدید کسانی آیات خدا را انکار می‌کنند و آن را به ریشخند می‌گیرند با آنان منشینید تا آن گاه که به سخنی دیگر پردازند». آن گاه

خدای عزیز و جلیل مورد فراموشی را استثنا کرده و فرموده است: «و اگر شیطان تو را [در این باره] به فراموشی انداخت، پس از توجه، با قوم ستمکار منشین.» (الکافی، ج ۲ ص ۳۵)

در حدیث دیگر می‌خوانیم که هنگامی که شعیب عقرقوفی از حضرت صادق^۷ از گفتار خدای عز و جل (که فرماید): «و از این پیش، در این کتاب بر شما نازل کرده‌ایم که چون شنیدید کسانی آیات خدا را انکار می‌کنند و آن را به ریشخند می‌گیرند تا آخر آیه» پرسید، حضرت فرمود: «مقصود از این آیه این است که هر گاه شنیدید که مردی حق را انکار می‌کند و آن را دروغ می‌شمارد، و در باره امامان بدگویی می‌کند، از نزد او برخیز و با او همنشینی مکن با او مشو، هر که خواهد باشد.» (الکافی، ج ۲ ص ۲۷۷)

ملاحظه می‌کنیم که امام^۷ در این روایت شریف، مورد آیه را به غیر قرآن تعمیم داده‌اند و با عنایت به مصادیق دیگر «آیات الله» از هم‌نشینی با افرادی که حق را تکذیب می‌کنند یا از امامان معصوم بدگویی می‌کنند، پرهیز داده‌اند.

۲-۴. عدم معامله قرآن با چیز دیگر

یکی از مصادیق بزرگداشت و ارج‌گزاری کتاب الهی، معامله و معاوضه نکردن قرآن با هیچ متاع مادی یا معنوی دیگر نیست. چرا که هیچ چیزی چنان ارزش و جایگاهی را ندارد که در داد و ستد قرآن با آن کسی سودی برد. معامله قرآن با هر چیز، پیامدی جز خسارت ابدی، ندارد.

در آیه‌ای خدای متعال برخی از اهل کتاب را که به قرآن کریم و کتاب آسمانی خودشان ایمان آورده‌اند را به خشوع برای خدا و معامله نکردن آیات خدا تمجید کرده است:

«وَ إِنْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَاشِعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتُرُونَ

بِآيَاتِ اللَّهِ تَمَنَّا قَلِيلًا» (آل عمران، ۱۹۹)

بعضی از اهل کتاب به خدا و کتابی که بر شما نازل شده و کتابی که بر خودشان نازل شده است ایمان دارند. مطیع فرمان خدایند. آیات خدا را به بهای اندک نمی فروشند.

نویسنده اطیب البیان بر آن است که «لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ تَمَنَّا قَلِيلًا» تعریض بر سایر اهل کتاب است که با اینکه حقانیت دین اسلام را فهمیدند و بشارات را در کتب خود دیدند برای منافع جزئی دنیوی اعم از جاه و مال کتمان کردند و ایمان نیاوردند. (اطیب البیان فی تفسیر القرآن، ج ۳، ص ۴۶۹)

در حالی که برخی از اهل کتاب به دلیل انگیزه‌های مادی از ایمان به اسلام و قرآن خودداری کردند و در آیه زیر مورد نکوهش قرار گرفتند. «وَأَمِنُوا بِمَا أُنزِلَتْ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي تَمَنَّا قَلِيلًا وَ إِيَّايَ فَاتَّقُون» (بقره: ۴۱) و به آنچه نازل کرده‌ام و کتاب شما را تصدیق می‌کند ایمان بیاورید، و از نخستین کسانی که انکارش می‌کنند مباشید. و آیات مرا به بهای اندک مفروشید و از من بیمناک باشید.

۴-۳. تکریم اهل قرآن

یکی دیگر از مصادیق تکریم قرآن، تکریم حاملان علوم قرآن است که نزد خدا پایگاه والایی دارند. حضرت رسول ۶ می‌فرماید: «إِنَّ أَهْلَ الْقُرْآنِ فِي أَعْلَىٰ دَرَجَةٍ مِنَ الْأَدَمِيِّينَ مَا خَلَا النَّبِيِّينَ وَالْمُرْسَلِينَ فَلَا تَسْتَضِعُّوْهُمُ أَهْلُ الْقُرْآنِ حُقُوقُهُمْ فَإِنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْجَبَّارِ لَمَكَانًا عَلِيًّا». (الکافی، ج ۲، ص ۶۰۳)

سخن واپسین

در این نوشتار شماری از حقوق مهم قرآن بر امت اسلامی بیان شد به خواست خدا در قسمت بعد دیگر حقوق را مورد بررسی قرار خواهیم داد.

منابع

قرآن کریم

۱. ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، تحقیق محمد ابوالفضل ابراهیم، دار احیاء الکتب العربیه.
۲. برقی، احمد بن خالد، المحاسن، تهران: دار الکتب الاسلامیه، ۱۳۳۰ ش.
۳. بلاغی نجفی محمد جواد، آلاء الرحمن فی تفسیر القرآن، بنیاد بعثت، قم، ۱۴۲۰ ق، اول، تحقیق: واحد تحقیقات اسلامی بنیاد بعثت. بیروت، چهارم.
۴. تمیمی آمدی، عبدالواحد بن محمد، غرر الحکم و درر الکلم، محقق / مصحح: رجائی، سید مهدی، دار الکتب الإسلامی، قم، ۱۴۱۰ ق، نوبت چاپ: دوم.
۵. حر عاملی، محمد بن حسن، خاتمة وسائل الشیعة إلى تحصیل مسائل الشریعة، تحقیق و نشر مؤسسه آل البيت، قم: مؤسسه آل البيت لإحياء التراث، ۱۴۱۴.
۶. حکیمی، محمدرضا و حکیمی، محمد و حکیمی، علی، الحیة / ترجمه احمد آرام، دفتر نشر فرهنگ اسلامی، تهران، ۱۳۸۰ ش.
۷. حرّ عاملی، محمد بن حسن، الفوائد الطوسیّة، تحقیق: سید مهدی لاجوردی و محمد، درودی، قم: مطبعة علمیه، بی تا، دار القلم - الدار الشامیة، بیروت - دمشق، ۱۴۱۲ ق، نوبت چاپ: اول.
۸. دیلمی، حسن بن محمد، أعلام الدین فی صفات المؤمنین، تحقیق و نشر مؤسسه آل البيت لاحیاء التراث، ۱۴۰۸ ق، قم.
۹. ابوالفتوح رازی، حسین بن علی، روض الجنان و روح الجنان فی تفسیر القرآن، تحقیق: دکتر محمد جعفر یاحقی - دکتر محمد مهدی ناصح، بنیاد پژوهشهای اسلامی آستان قدس رضوی، مشهد، سال چاپ: ۱۴۰۸ ق.
۱۰. راغب اصفهانی، حسین بن محمد، مفردات ألفاظ القرآن، محقق / مصحح: داوودی، صفوان عدنان.
۱۱. سبزواری، سید محمد، معارج الیقین، قم: مؤسسه آل البيت لاحیاء التراث، ۱۴۱۰ ق.
۱۲. شبر سید عبد الله، تفسیر القرآن الکریم (شبر)، دار البلاغة للطباعة و النشر، بیروت، ۱۴۱۲ ق، اول.
۱۳. شریف الرضی، محمد بن حسین، المجازات النبویة، محقق / مصحح: هوشمند، مهدی، دار الحديث، قم، چاپ: ۱۴۲۲ ق / ۱۳۸۰ ش، نوبت چاپ: اول.
۱۴. شعیری، محمد بن محمد، جامع الأخبار (لشعیری)، مطبعة حیدریة، نجف، بی تا، اول.
۱۵. الشیخ محمد بن عبد الرحیم النہاوندی، نفحات الرحمن فی تفسیر القرآن، الطبعة الاولى.

۱۶. الصحاح فی اللغة و العلوم، اعداد و تصنيف نديم مرعشلی و اسامه مرعشلی، چاپ اول، دارالحضارة العربیة، بیروت، ۱۹۷۴م.

۱۷. صدوق، محمد بن علی بن بابویه، معانی الأخبار، قم: دفتر انتشارات اسلامی.

۱۸. طباطبائی، سید محمد حسین، المیزان فی تفسیر القرآن، چاپ دوم، دارالکتب الاسلامیة، تهران، ۱۳۹۰ق.

۱۹. طبرسی، ابو علی فضل بن حسن، مجمع البیان فی تفسیر القرآن بیروت: مؤسسة الأعلمی للمطبوعات، ۱۴۱۵ق.

۲۰. طبرسی، حسن بن فضل؛ مکارم الأخلاق، الشریف الرضی، قم، چاپ: ۱۴۱۲ ق / ۱۳۷۰ ش، نوبت چاپ چهارم.

۲۱. طبرسی، احمد بن علی، الاحتجاج، تحقیق سید محمد باقر خراسان، نجف: دارالنعمان للطباعة والنشر، ۱۳۸۶ق.

۲۲. طوسی، ابو جعفر محمد بن حسن، التبیان فی تفسیر القرآن، تحقیق: احمد حبیب قصیر العاملی، دفتر تبلیغات اسلامی، ۱۴۰۹ق.

۲۳. طبیب سید عبد الحسین؛ اطیب البیان فی تفسیر القرآن؛ انتشارات اسلام؛ تهران، ۱۳۷۸ ش، چاپ دوم.

۲۴. علم الهدی، علی بن حسین، أمالی المرتضی، محقق / مصحح: ابراهیم، محمد ابوالفضل، دار الفکر العربی.

۲۵. عیاشی سمرقندی، محمد بن مسعود، تفسیر العیاشی، تخران المكتبة العلمية الاسلامية.

۲۶. فاضل مقداد جمال الدین، مقداد بن عبدالله، کنز العرفان فی فقه القرآن، مجمع جهانی تقریب مذاهب اسلامی، (۱۴۱۹ ق)، اول، تحقیق: سید محمد قاضی.

۲۷. فخرالدین رازی، ابو عبدالله محمد بن عمر، مفاتیح الغیب، دار احیاء التراث العربی، بیروت، ۱۴۲۰ ق، سوم.

۲۸. فیض کاشانی ملا محسن، الأصفی فی تفسیر القرآن، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، قم، ۱۴۱۸ ق، تحقیق: محمد حسین درایتی و محمد رضا نعمتی. قاهره، سال چاپ: ۱۹۹۸ م، نوبت چاپ: اول. قسم الدراسات الاسلامية - مؤسسة البعثة قم.

۲۹. فیض کاشانی ملا محسن، تفسیر الصافی، تحقیق: حسین اعلمی، انتشارات الصدر، تهران، ۱۴۱۵ق، چاپ دوم.

۳۰. قطب الدین راوندی، سعید بن هبة الله، فقه القرآن، محقق / مصحح: الحسینی، احمد / مرعشی، محمود.

۳۱. کاظمی جواد بن سعید، مسالك الأفهام الى آیات الأحكام، کتابفروشی مرتضوی، تهران، ۱۳۶۵ ش، دوم.

۳۲. کاشانی، ملا فتح الله، تفسیر منهج الصادقین فی الزام المخالفین، کتابفروشی محمد حسن علمی، تهران، ۱۳۳۶ ش.
۳۳. کلینی، محمد بن یعقوب، الکافی، تصحیح علی اکبر غفاری تهران: دار الکتب الاسلامیه، ۱۳۶۳ ش.
۳۴. مازندرانی، ملا صالح، شرح اصول الکافی، با تعلیقات ابوالحسن شعرانی، تصحیح علی عاشور، دار احیاء التراث العربی، بیروت.
۳۵. محمد مهدی نراقی، جامع السعادات؛ محقق / مصحح: سید محمد کلاتر، مؤسسة الأعلمی للمطبوعات.
۳۶. مجتبی، جلال الدین (مترجم)، علم اخلاق اسلامی، ترجمه کتاب جامع السعادات، حکمت، ایران - تهران، جلد ۱: ۱۳۷۷ش، جلد ۲: ۱۳۷۷ش، جلد ۳: ۱۳۷۷ش.
۳۷. مدنی شیرازی، سید علی خان، ریاض السالکین، تحقیق سید محسن حسینی امینی، مؤسسه انتشارات اسلامی، چهارم، ۱۴۱۵ ق.
۳۸. مقدس اردبیلی، احمد بن محمد، زبدة البیان فی أحكام القرآن، کتابفروشی مرتضوی، تهران، اول. مکتبه آیه الله المرعشی النجفی، قم، سال چاپ: ۱۴۰۵ ق.
۳۹. ملکی میانجی، محمدباقر مناهج البیان فی تفسیر القرآن، تنظیم محمد بیابانی اسکویی، تهران، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، اول، ۱۴۱۷ ق.
۴۰. نجفی، محمد حسن، جواهر الکلام، مؤسسه المرتضی العالمیه و دار المؤرخ العربی، بیروت، چاپ اول، ۱۴۱۲ ق.
۴۱. هادوی کاشانی، اصغر، مراتب انس با قرآن در روایات، فصلنامه علوم حدیث. (پاییز ۱۳۷۸) شماره ۱۳، (۲۱ صفحه - از ۷۱ تا ۹۱).